

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 17 листопада 2009 року № 45 (313)

 МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЗНАТИ ПРАВДУ

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Гучний резонанс у певних колах викликала заява Президії Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів від 6 листопада, в якій ішлося про недопустимість проведення в столиці України, у розпал кампанії з виборів президента, міжнародної конференції "Уроки Другої світової війни і Голокосту", ініційованої Українським єврейським комітетом спільно з Всесвітнім конгресом російськомовного єврейства.

Український єврейський комітет, керований нардепом від Блоку Юлії Тимошенко Олександром Фельдманом, виступив із різкою заявою, в якій наголошується, що "єврейська община країни і єврейські міжнародні організації вкрай негативно ставляться до спроб героїзації лідерів ОУН-УПА, зокрема, до нагородження Шухевича і спроб нагородження Бандери". (Вочевидь, малося на увазі присвоєння Президентом України Віктором Ющенком звання Герой України (посмертно) головному командиру УПА Роману Шухевичу і про ініціативи з боку української громадськости щодо присвоєння такого звання провідникові ОУН Степану Бандері).

Далі – більше. Український єврейський комітет у своїй заяві дійшов до "наукового" висновку про те, що, виявляється, "антисемітизм був складовою частиною ідеології ОУН".

Закінчення на 4-й стор.

ГЕТЬ КОМУНО-ОКУПАЦІЙНІ СИМВОЛИ МИНУЛОГО З КИЄВА!

Київська міська організація КУН повідомляє, що на її неодноразові звернення до КМДА щодо очищення Києва від залишків комуно-окупаційної символіки нарешті отримано відповідь.

У листі йдеться про те, що відповідно до Закону України "Про Голодомор 1932–1933 років в Україні" та указів Президента України, проводиться робота з демонтажу пам'ятних знаків особам, які причетні до організації та здійснення голоду та терору в Україні. У листі зазначено, що КМДА вже демонтовано пам'ятник С.Косіору та видано розпорядження про демонтаж двох пам'ятників Г.Петровському. Крім того, в листі КМДА називає ряд вулиць, які вже перейменовано та ті, які плануються перейменувати. В кінці листа КМДА запевняє, що й надалі продовжуватиме роботу з виконання вказаних вище Закону та указів.

В свою чергу, КМО КУН зауважує, що в листі не вказано терміни, у які будуть демонтовані пам'ятники Г. Петровському. Крім того, вважаємо, що надана інформація, відповідно до якої рішення про демонтаж пам'ятника головному кату України – Леніну відноситься до компетенції Мінкультуризму, є звичайною відпискою, що свідчить про небажання КМДА зносити пам'ятник кату.

Тож така відповідь КМО КУН не задовольняє. Запевняємо, що й надалі будемо звертатись до КМДА та інших державних органів письмово та проводити акції протесту, допоки столицю незалежної України Київ не буде повністю декомунізовано та деколонізовано.

Прес-служба КМО КУН

Іван БЕЛЕБЕХА

УКРАЇНЦІ

 ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

УКРАЇНЦІ, УКРАЇНА І ПРЕЗИДЕНТИ

Найскладнішою проблемою для сучасної незалежної України є самі українці. Що являє собою ця категорія людей? Що несе в собі ця етнічна група? На ці питання не дала відповіді ні державна влада, ні наука, ні сама українська громада. Державна влада, з тяжкої руки Л.Кравчука, позбавила українців своєї національної ідентичності, вилучивши з паспорта відповідний реквізит. Якщо вважати, що влада, обрана народом, має йому служити, то хіба українська громада уповноважувала свою владу діяти проти власного народу? Навпаки, українство масово протестувало проти цього антинаціонального акту, але влада, мов скеля, не реагувала на народні вимоги. Отже, влада ігнорує тих, хто дає їй повноваження керівників. І покарати цих антинародників нікому.

Державна наука не торкається цієї теми. А лженаука доводить, що українства як такого не існує в природі, а є лише "гілка" росіян, зіпсована зовнішніми впливами. Сама українська громада все ще перебуває у пасивному стані. В "нашій хаті" не все гаразд.

Наші можновладці (яничарського походження) за безцінь віддають російським олігархам важливі об'єкти народної власності, в тім числі й землю, внаслідок чого українська економіка значною мірою перебуває під російською юрисдикцією, бо наша нація все ще хворіє.

Якщо значна частина українського народу не сприймає НАТО, гарантію нашої безпеки, то нація ще не стала сама собою – вона хвора. Якщо значна частина українського народу вважає Росію братньою країною, то це не тільки біла пляма в історичних пізнаннях, це явна ознака хворости нації. Якщо Верховна Рада України 1 квітня 2009 р. ухвалює антиконституційне рішення про дострокові вибори президента та постанову про відзначення 90-річчя створення комсомолу – наша нація хвора. Якщо Голова ВРУ В.Литвин у квітні 2009 р., перебуваючи в Москві з робочим візитом, оголосив, що ЧМФ – основну загрозу нашій безпеці, потрібно залишити в Криму й після 1917 р. – наша нація хвора. Якщо той же В.Литвин, перебуваючи у Сімферополі, заявив, що росіяни в Україні не є національною меншиною – наша нація хвора. Тоді, за логікою псевдодержавника, українці належать до національної меншини. Якщо той же В.Литвин сумує з того, що українці розкололи РПЦ в Україні (тут однозначний натяк на патріарха Філарета), то хто ж ті люди, які обирають В.Литвина до ВРУ? Це люди хворої української нації.

Якщо чимале число претендентів на посаду президента України проголошують свою політичну мету – захищати російські інтереси в Україні, то наша нація ще тяжко хворіє.

Якщо в Україні до цього часу домінує Російська православна церква – наша нація хвора.

Якщо Янукович і його партія мають найвищий рейтинг довіри – наша нація хвора. Якщо добкіни, черновецькі та їм подібні очолюють міські ради центральних мегаполісів – наша нація хвора. Якщо Президент України не може навести порядок в державі – наша нація хвора. Якщо націоналістичні партії та організації роз'єднані та ще й ворогують поміж себе – наша нація хвора. Якщо половина депутатів Верховної Ради не є прихильниками незалежної Української держави, то тут уже треба говорити не просто про звичайну хворобу нації, а про тяжкий її стан, що вимагає реанімації.

Продовження на 5-й стор.

45
4 820102 210017

Незабаром ЦВК видасть посвідчення довіреної особи кандидата в Президенти Віктора Ющенка заступнику Голови КУН, Голові ЛОО КУН Миколі Пшевлоцькому. Про вплив нового статусу на найближчу діяльність Миколи Івановича, про ситуацію на ринку землі ми говоримо із фахівцем та політиком Миколою ПШЕВЛОЦЬКИМ.

Микола ПШЕВЛОЦЬКИЙ: "Я ЗАЛИШИВ ДЕРЖКОМЗЕМ ЛЬВІВЩИНИ, БО СТАВ ДОВІРЕНОЮ ОСОБОЮ ЮЩЕНКА"

– Миколо Івановичу, в першу чергу хочу привітати із набуттям нового статусу...

– Щиро вдячний. Так, справді, кілька тижнів тому я прийняв пропозицію працювати довіреною особою Віктора Ющенка. Згідно з законом "Про вибори Президента" та постановою ЦВК, довірена особа кандидата у Президенти не може обіймати будь-яку посаду рядового чи керівного рівня на державній службі. Тому моє звільнення з посади начальника головного управління Держкомзему у Львівській області є свідомим та спричинене майбутньою громадською діяльністю на користь Віктора Ющенка. Це моя чітка позиція як заступника Голови КУН, голови обласної партійної структури, а також це відображення партійного вибору. Відомо, що КУН підтримує Віктора Ющенка. Я запрошений представляти інтереси Віктора Ющенка у 122-й окрузі Львівської області.

– Коли Ви залишили посаду начальника головного управління Держкомзему у Львівській області?

– 10 листопада видано наказ про моє звільнення з цієї посади. Перед цим я написав заяву на звільнення.

– Чи плануєте після закінчення виборчої кампанії повернутись на роботу? Чи відомо Вам, хто буде виконувати обов'язки начальника головного управління Держкомзему у Львівській області після Вашого звільнення?

– Можу сказати, що варіант повернення на ту посаду – можливий. Звичайно, це залежить від результатів виборів також. Та принциповим є розвиток "земельного сценарію" після приходу нового Президента. Зараз обов'язки керівника цього управління виконує перший заступник голови ГУ Держкомзему в області Андрій Дідик. Але остаточне рішення щодо призначення нового керівника має прийняти центральне керівництво Держкомзему".

– Якою є земельна ситуація у Львівській області зокрема та загалом в Україні?

– Всі, хто бодай раз мав справу із питаннями землі, навіть у незначному населеному пункті того чи іншого регіону, мали можливість відчути на собі всі плюси та мінуси законодавчої, правової та системи, що регулює дані відносини. На сьогодні державна політика у сфері продуктивно-конструктивного розвитку земельних відносин ринку землі перебуває у стані стагнації. Адже помітно, що генерування підходів державної політики до земельних відносин замінені певними піар-заходами, інколи просто метушнею, що негативно позначається на роботі суб'єктів господарської діяльности та певних правах громадян. Не залучивши таких потужних важелів, як ринок землі, сподіватися на цивілізований розвиток державної економіки дуже складно. Сьогодні, на жаль, більшість земельних відносин перебуває у тіньовій сфері.

– А що Ви скажете про ситуацію із видачею земельних актів, що так активно обговорюється у суспільстві? Яка картина у Львівській області?

– Усі Державні акти на землі до кінця цього року на Львівщині не буде видано. Ця процедура буде перехідною на наступний рік. Зараз першочергово видаватимуть Державні акти на землю тим особам, які постійно володіють землею, а не пайовикам. Такі акти видаватимуться безкоштовно, оскільки це конституційне право людей. А оскільки це конституційне право людей, то тепер це першочергове завдання Держкомзему. Загалом в Україні з 12 мільйонів осіб ще 6,5 млн не встигли оформити Державні акти на землю. Згідно з постановою КМУ N 844, що вступила у дію з першого вересня, процедура видачі Державних актів на землю тим людям, які постійно нею володіють, мала відбутися до кінця року, але фізично встигнути це зробити просто нереально. Хотіли встигнути до 17 січня, але ж... Також, згідно із цією постановою, спрощена процедура оформлення Державного акту на землю повинна займати 30 днів, а не тягнутися роками. Тепер не треба декількох дозволів та погоджень, а тільки один – управління Держкомзему.

Додам, що до листопада 2009 року на Львівщині будуть виготовлені майже всі державні акти на землю. Але це не означає, що всі власники цих державних їх одразу отримають, адже деякі земельні паї можуть бути визнаними відумерлою спадщиною (спадщина, на яку ніхто із спадкоємців не претендує з будь-яких причин). З отриманням Державних актів можуть бути певні проблеми також у гірських районах області, адже там частину земель люди отримали у власність для ведення особистого селянського господарства. Такий вигляд має картина, якщо бути лаконічним.

– Які Ваші "земельні" прогнози після виборів Президента ?

– Незалежно від того, хто стане новим Президентом України, ситуація з цінами на земельному ринку стабілізується. Це вже закономірність. Амплітуда цін на землю на Львівщині дуже велика: від 15–20 грн за кв м на найменш привабливих та неперспективних територіях до кількох тисяч гривень (Львів, рекреаційні зони, ділянки, близькі до основних магістральних доріг). Зазначу, що цінова планка зупинилась через кризу. З початку кризи ціни на землю на вторинному ринку впали в кілька разів, у першу чергу, на землі несільськогосподарського призначення та землі сільськогосподарського призначення, для яких дозволено змінювати цільове призначення. Наголошую, що в Україні механізм використання землі потребує законодавчого втручання та жорсткого регламентування, а, окрім того, в державі потрібно створити ефективний ринок землі, адже зараз присутні тільки його окремі елементи. Реально ця сфера не має впливу на розвиток економіки загалом, оскільки великий відсоток цього ринку залишається в тіні. Я пов'язую це також з економічною кризою, але політика в цій галузі має бути гнучкою.

– Нещодавно Вас відзначили однією із найвищих європейських нагород…

– Так. Номінаційний комітет Європейської Бізнес-Асамблеї у Оксфорді (Великобританія) відзначив мене міжнародною нагородою "Об'єднана Європа". Її я заслужив, згідно з текстом нагородного листа, за професійну діяльність та особистий внесок у розвиток інтеграційних процесів як керівник Головного управління Держкомзему у Львівській області

Вже у грудні цього року під час церемонії "European Awards Ceremony", що проходитиме у Австрії, відбудеться і саме нагородження.

– Миколо Івановичу, дякую Вам за розмову. Бажаю натхнення до роботи, міцного здоров'я та успіхів на кожний день.

Розмову вела
Наталія УЛИНЕЦЬ.
м.Львів

ВІТАЄМО!

П.БОРЕЙЧУК

12 листопада 2009 року своє 90-ліття відзначила одна з найстарших членкинь Конгресу Українських Націоналістів Парасковія Семенівна БОРЕЙЧУК із села Пашківці, що на Хмельниччині.

Вона – живий свідок та безпосередній учасник буремних подій новітньої української історії. У 30-ті роки її патріотична родина була розкуркулена. Пережила голодомори, роки тоталітаризму, воєнних лихоліть. Пізнала гірку ціну колгоспних трудоднів. Разом з нині покійним чоловіком виростили та твердо поставили на ноги семеро дітей, засіяли їхні душі зерном правди, поваги до праці, любові до Бога й України. Нині її життя прикрашають 17 онуків та 14 правнуків.

Пані Парасковія усе своє життя вболівала за Україну, радо зустріла проголошення української незалежності, ще в 1993 році вступила до лав Конгресу Українських Націоналістів. Попри свій поважний вік, вона і сьогодні моральний авторитет для великої родини та односельчан: цікавиться подіями суспільно-політичного життя в країні, читає газету "Нація і держава", займає чітку українську позицію, любить і шанує українські звичаї та традиції, відвідує церкву.

Її довге і нелегке життя – свідчення незламности Української Нації.

Щиро поздоровляю Вас, шановна Парасковіє Семенівно, зі славним ювілеєм та зичу Вам доброго здоров'я, довгих років життя, уваги й турботи рідних та близьких.

З повагою

Олексій ІВЧЕНКО,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

Володимиру ВАСЮТІ – 75

На Старосамбірщині Львівської області Конгрес Українських Націоналістів тривалий час очолює Володимир Васюта – довголітній політв'язень комуністичних таборів, патріот, націоналіст. Його авторитет настільки беззаперечний, що попри його поважний вік до нього за порадою звертаються і молодші за віком, і старші від нього, і однолітки. А його невсипущій енергії можна лише позаздрити. Для Володимира Васюти Конгрес Українських Націоналістів – це сенс його довгого і нелегкого, зате змістовного і повнокровного життя. Пам'ятник Степану Бандері у райцентрі, піша проща від Саліни до Зарваниці, проект "Пам'ятай: ти – нащадок героїв!", робота з молоддю і юнацтвом, вишколи, праця в райраді, в проводі ЛОО Конгресу. І все це – В.Васюта.

Керівництво ЛОО КУН, депутатська фракція "Національний Вибір" у Львівській обласній раді вітають Володимира Васюту з 75-літтям, бажають йому міцного здоров'я, щастя особистого і для цілої його родини. Хай нашому другові Володимиру все задумане вдається і хай Господь посилає йому невичерпної наснаги і благословляє на добрі діла, до яких він такий охочий.

Многая і благая літа!

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

НЕ БУДЕ З ХАМА ПАНА,

або Ще років 50 президентами України мають бути українці

Василь ОВСІЄНКО,
лауреат премії ім. В.Стуса,
у минулому в'язень сумління

Недавно говорили, що Януковича можуть обрати Головою Верховної Ради. Якби обрали – усі побачили б рівень його освіти. "Спікер" має тримати в голові безліч інформації і оперативно реагувати на пропозиції та зміну ситуації. А Янукович же й говорити неспроможний без шпаргалки-суфлера! Підозрюю, що "шпори" йому поки що пише Ганна Герман, яка ледве чи не єдина в Партії регіонів володіє українською літературною мовою. Але ж Ганна пообіцяла після перемоги шефа піти з політики. Тоді узаконена "друга державна" стане першою, а українську в наступній каденції можна буде взагалі "упразднить за ненадобностью"...

Може, "ведучі" переконали Януковича, що він переможе в першому турі, чи він сподівається на фальшування, але я впевнений, що він зазнає поразки і на цих виборах. Якщо вибори будуть чесними, то в першому турі він має шанс набрати 25–30% голосів, а в другому матиме 70% проти. Бо має вдвічі більше противників, ніж прихильників. Благочестивий український народ ще раз вкаже нечестивцеві його місце.

Що стосується Юлії Тимошенко, то вона, на мою думку, найбільше перейнята одним – бути на верхівці влади "в цій країні". Що означає "в цій"? Хай би спробувала в якійсь іншій, якої не шкода. Як вона дбає про долю "цієї країни", бачимо вже з цих двох прикладів.

1. Прем'єр-міністр Ю.Тимошенко уклала договір з Росією про купівлю за завищеними цінами непотрібної кількости газу. Росія погрожує штрафами за невибраний газ. А перепродати його іншим державам Україна не має права! Чим будемо розплачуватися? Газовою трубою – цією кровоносною судиною нашої економіки, яка швидко стане не нашою.

2. Тимошенко запевняла нас, що в 2010 році створить контрактну армію, а насправді так урізала фінансування українського війська, що фахівці кажуть про загрозу його втрати. Це щось схоже на Винниченка і Грушевського 1917 року, які взагалі розпустили 3 млн. озброєних українців – і втратили Україну.

Оскільки головні претенденти на найвищу посаду не збираються зміцнювати незалежність України, а готові здаватися на милість Росії, деякі західні політики вже ладні махнути на Україну рукою: хай вона повертається у "сферу інтересів Росії". Ці політики нездатні мислити хоч би на одну каденцію вперед. Ще ж зовсім недавно – упродовж цілого півстоліття! – Росія вимахувала над їхніми дурними головами ядерною голоблею, а вони вже забули науку наймудріших своїх політиків:

"Ампутація України була б для Росії смертельною". Отто фон-Шенґаузен БІСМАРК, рейсхканцлер Німеччини в 1871–1890 рр.

"Без України Російська імперія неможлива". Збігнєв БЖЕЗИНСЬКИЙ, державний радник з безпеки при Президенті США в 1977 – 1981 роках, політолог.

Володимир Ілліч УЛЬЯНОВ-ЛЕНІН, голова Совнаркому Росії в 1917–1924 рр., знав: "Потерять Украину – потерять голову".

Щоправда, не знав цього Леонід Данилович КУЧМА, Президент України в 1994 –2004 рр.: "Росія без України обійдеться, а Україна без Росії – ні". Але ж він у березні 2002 року самокритично визнав у Нижньовартовську: "Мы, украинцы, немножко с придурью". І: "Президентом я стал совершенно случайно". До речі, будучи депутатом, він писався "русским", а на президента кандидував вже як українець.

Продовження. Початок у №44.

Що без українського економічного і людського потенціалу неможливе відродження Росії як великої євразійської імперії, знає і двоглавий "лидер русской нации" Путін-Медведєв, тому так поспішає приторочити Україну до своєї "телеги", що стрімко котиться в прірву. Хоче підживитися українською силою, як це не раз бувало в історії нашої "дружби".

Це Президент і Міністр закордонних справ мусять терпляче нагадувати, що Росія зобов'язалася бути одним із гарантів нашої безпеки після того, як ми добровільно позбулися ядерної зброї. А ми, звичайні громадяни, маємо право без дипломатичних хитрощів говорити: як Росія ставилася до України 350 останніх років – приблизно так само буде ставитися і в майбутні 35. Короткий період єльцинського лібералізму закінчився. Росія психологічно й ідеологічно готова сьогодні до відновлення імперії. Щоправда, в неї поки "багато амбіції, та мало амуніції". Поки що. А тільки-но вона зміцниться українською силою – тоді російські танки стоятимуть не тільки в Будапешті, Празі, Кабулі, а й у Парижі.

Україна без підтримки цивілізованого світу зараз не може захиститися від російських імперіалістичних зазіхань. Маю на увазі не обов'язково окупацію. Росії на першому етапі досить буде, щоб ми залишилися у сфері її впливу. А згодом вона переконає світ і рештки малоросів, що ніяких таких українців як нації, тим паче держави, ніколи не було і бути не може. Звідси геополітичний висновок: якщо Україна не стане членом колективної безпеки НАТО, то її поглине Росія. Цього разу остаточно. Навіть якщо це піде на шкоду її власній стабільності. Та вона не звикла думати про історичну перспективу. І це її історичне прокляття. Понад усе – зберегти "єдиную-неделимую". Будь-якою ціною.

Тим часом чуємо, як ополчилися проти НАТО претенденти на булаву Симоненко, Литвин, Тігіпко, навіть Тягнибок і Яценюк, які теж бубонять, що це питання для України не актуальне. Мовляв, ми до того не готові, в НАТО нас не чекають. За таку позицію вороги України дорого платять! Вистачає на всі біґ-борди: з пронизливим поглядом Тягнибока чи з невиразними обрисами Яценюка. Обриси є – а виразного національного лиця нема. Тягнибок розраховує здобути голоси на радикальній націоналістичній риториці. І дехто ловиться на цей гачок.

НАТО і Євросоюз – це не лише гарантія незалежності. Це європейський стандарт життя, це високе поцінування особистості. Це відсутність корупції і хабарництва. Це повернення нас як повноправної нації в коло європейських народів.

Тільки сліпий не бачить, що Партія регіонів – це проросійська партія. Націлена на те, щоб України в Україні було все менше і менше. Щоб поступово звести Україну до рівня російської провінції. І тому вона свідомо розколює Україну за мовними ознаками, за регіональними інтересами.

Що Партія регіонів категорично проти вступу України в НАТО, знають усі. Але не всі зауважили, як визначилася Юлія Тимошенко 7 березня 2009 року на 45-й Мюнхенській конференції з питань безпеки:

"В мире есть страны, в том числе в том регионе, который я представляю, которые либо не могут, либо не хотят – и это тоже нормально – вступать в НАТО. Все мы эти страны знаем поименно. Очевидный пример – Украина.

Украина 14 лет пытается вступить в НАТО, четко декларируя свои намерения, абсолютно открыто подходя к вопросу сотрудничества с НАТО.

Но есть объективные вещи, которые за 14 лет не дали сделать этот шаг.

Во-первых, это ситуация внутри самой страны, где часть страны хотела бы видеть Украину в НАТО, часть – нет.

Но есть вопросы и более высокого уровня. Это – как воспримет Россия, и как это отразится на взаимодействии и партнерстве Европы и России, если Украина и подобные страны будут двигаться в НАТО".

Розумному досить. Головне для Тимошенко – позиція Росії, а не український національний інтерес.

Отримавши ці позитивні сигнали від Тимошенко і, ймовірно, закріпивши їх таємними домовленостями про взаємну підтримку, Кремль розробив, як він гадає, безпрограшну модель поведінки на українських виборах: одночасно підтримати і Януковича, і Тимошенко. Що Янукович мілішній – нема мови, але в крайньому разі годиться і "бариня з косою".

Отже, обрати президентом Януковича чи Тимошенко – це поставити під серйозну загрозу національну незалежність.

З перемогою Януковича та / чи Тимошенко розпочнеться перерозподіл власності на користь "своїх". Тоді багато хто з "не своїх" підприємців, власників, бізнесменів, банкірів тяжко постраждає. Перерозподіл цей буде здійснюватися найбрутальнішими методами. Найдуть братки-рекетири – і "Всё будет Донбасс!". Або Дніпропетровськ. Відтак, зі втягуванням України у "сферу інтересів Росії", доведеться ділитися власністю і прибутками зі "старшим братом". Хто не захоче – хай поміркує над долею російського бізнесмена Ходорковського. Зараз у нього багато вільного часу і він багато чого цікавого пише...

Ми пам'ятаємо, що проголошення незалежності в 1991 році ініціювала національно-демократична частина Верховної Ради УРСР – Народна рада (1/3 депутатів), але Акт про незалежність підтримали майже всі депутати (крім чотирьох). Більшість депутатів тоді були комуністами. Ними керувало не прагнення національного визволення, а бажання зберегти за собою владу в Україні. Відтоді до 2005 року влада перебувала, в основному, в руках тієї самої совєцької номенклатури, яка складалася переважно з людей, далеких від розуміння національних інтересів, а часом і відверто ворожих до України. Це була не національна, а територіальна панівна верства, яка не була носієм національних цінностей і не мала чітких державницьких орієнтирів. Хоча більшість із них українського походження, та вони були надійно русифіковані і психологічно зорієнтовані на російську культуру, а в політиці – на "зорі Кремля". Значна частина їх – неукраїнського походження (в попередніх урядах – Янукович, Тимошенко, Шуфрич, Табачник, Клюєв, Папієв, Кушнарьов), вони народилися поза Україною (Тігіпко, Кінах, Цушко, Азаров), формувалися поза українською культурою, а декотрі, живучи в Україні, й не підозрювали про її існування. Деякі з них лише в крайньому випадку вдавалися до "ритуального україноговоріння" – на офіційних імпрезах та перед телекамерами. Вони з труднощами читали, а декотрі досі тяжко потіють, читаючи промови українською, – мова їхня бідна, їхнє мовлення до смішного неправильне. Декотрі (як-от Тігіпко) навіть не вміють по-українському написати своє прізвище.

Що ж, незалежність упала на їхні голови як стихійне лихо. Вони за незалежність не боролися. А декотрі запекло боролися проти незалежності і тепер раді б її позбутися. А то мусять вивчати або пригадувати мову свого дитинства (як-от Л.Кучма), потреби в якій досі не відчували, тому надійно її забули (бо вона заважала їм робити кар'єру на імперському поприщі). Але далі дитячого мовного рівня неспроможні сягнути – "ум слабоват и здоровье не позволяет" (так казала про свого синочка ґоспожа Простакова з комедії Фонвізіна "Недоросль"). Їм не вистачає слів, тому вдаються до жестів, інтонацій, ідіом. Найчастіше до універсального російського менеджменту – мату і кулака (про ефективність його застосування спитайте в Толстоухова, Тігіпка, Табачника. У покійних Кирпи та Кушнарьова вже не спитаєте...).

Філологічна наука визначає таких як напівмовних (російський термін: "полуязычие"). У цивілізованих країнах такі люди вважаються ненатуралізованими і до державної служби не допускаються як малограмотні. В Україні ж саме ці ненатуралізовані, малограмотні і є панівною верствою. Уряд Януковича був, по суті, не українським урядом – це була "сборная СРСР": простежмо лишень, хто з його міністрів де народився, хто він за національністю, яка його рідна мова. Якщо Янукович повернеться до влади, то в його уряді свідомих українців зовсім не буде. Хіба кілька малоросів – для декору.

Саме такий – неукраїнський і маріонетковий – уряд був у нас у 20–30-х роках. Точніше, то був не уряд, а окупаційна адміністрація, яка здійснювала волю Москви і привела український народ до Голодомору, репресій, до фізичного винищення третини, якщо не половини населення.

Закінчення буде.

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

До того ж, на адресу ОУН-УПА висунуто звинувачення в тому, що "не зробили нічого, щоб завадити масовому знищенню (фашистським окупаційним режимом) українських євреїв, а кістяк УПА нібито складали кати з української допоміжної поліції". КУН у заяві Українського єврейського комітету був звинувачений "у розпалюванні міжнаціональної ворожнечі".

Крім того, в недавньому інтерв'ю пан Фельдман повторив раніше озвучувані затерті тези, заявивши, що в Україні відбуваються "спроби героїзації поплічників нацизму, відродження фашизму, зростання антисемітизму".

Дивним чином подібні сентенції перегукуються з провокативними заявами, які час від часу лунають з Москви. А ще – вони ідентичні верескові тутешніх борців з "українськімі буржуазними націоналістамі" – комуністів та інших суспільних маргіналів.

Перш ніж розглянути деякі складні сторінки національної історії, зауважмо, що конференцію її організатором довелося таки перенести за межі України. Уроки Другої світової війни і Голокосту учасники конференції тепер розглядатимуть у Берліні (дуже вдалий вибір місця проведення!) 15–18 грудня, якраз у дні єврейського свята Ханнука. Причина перенесення – нібито "свинячий грип". Ну й нехай, повіримо. Головне – що не в Києві. Щоправда, пан Фельдман днями в інтерв'ю висловив сподівання на те, що в Києві таки вдасться провести "продовження конференції". "Коли закінчиться епідемія". Що ж, поживемо – побачимо.

А тепер – по суті звинувачень на адресу ОУН-УПА в "пособнічестве фашистам", а також щодо "спроб героїзації поплічників нацизму, відродження фашизму, зростання антисемітизму". Подібні покриті цвіллю дешеві кліше взяті з гебістсько-ідеологічного арсеналу "політтехнологів" сталінсько-брежнєвських часів, і ті, хто їх тиражує нині, є, безумовно, неосталіністами, хоч якими б фразами вони прикривалися. Сподіватися, що вони змінять свою думку – наївно. На перший погляд здається, що важко знайти спільне між теперішніми продовжувачами теорії "класової ненависті і боротьби" – з одного боку, і апологетами "загальнолюдських цінностей" – з іншого. Проте, якщо уважніше придивитися, то спільне в них є. Це претензія на світову експансію – політичну, культурну, фінансову.

Можна здогадуватися, про що йтиме мова під час конференції в Берліні, які гасла і слогани лунатимуть з трибуни, які заяви прозвучать на адресу "українскіх націоналістов". Нічого нового і оригінального. Про це ми чуємо давно – ще з радянських часів.

Насправді хотілося б серйозної, фахової розмови, без ідеологічних медитацій і політичних інсинуацій. Розмови на непрості, драматичні теми української історії двадцятого століття.

Чи здатні на об'єктивну, чесну дискусію ідеологічні евнухи, засліплені ненавистю і зневагою до питомо українських національних цінностей – питання риторичне.

Відтак, аби бодай побіжно висвітлити деякі складні "уроки Другої світової війни", скористаємось фундаментальною працею Володимира Косика "Україна під час Другої світової війни", яка вперше була надрукована французькою мовою у 1986 році під назвою "Націонал-соціалістична Німеччина й Україна", а на українську перекладена і надрукована в США у 1992 році. При написанні цієї праці В.Косик використав величезну кількість архівних матеріалів і публікацій в німецькій, польській, французькій, британській пресі. Крім того, скористаємось можливістю використати й інші авторитетні джерела.

ЗНАТИ ПРАВДУ

Узяти все, що нам належить.
Олена Теліга.

30 ЧЕРВНЯ 1941 РОКУ. ЛЬВІВ

Ось як В.Косик описує події 30 червня 1941 року в Львові. (Ці події – одна з головних тез звинувачень на адресу ОУН щодо "співпраці з нацистами"). *"Радянська армія покинула Львів увечері 29 червня після багатогодинних боїв з українськими повстанцями, які атакували деякі стратегічні точки, і особливо тюрму, де знаходилося багато членів ОУН. 30 червня на світанку український батальйон "Нахтігаль" і кілька німецьких частин увійшли в місто. Похідна група Бандери, якій було доручено взяти владу, прибула після обіду. Члени групи скликали на кінець дня зібрання представників українського національного життя. Національні збори прийняли текст проголошення незалежності, а також декрет, яким призначено першого заступника Бандери Ярослава Стецька головою уряду.*

В Акті проголошення незалежності містилося звернення до населення України "не скласти зброю так довго, доки на всіх українських землях не буде створена Суверенна Українська Влада".

Як пише В.Косик, новина про проголошення незалежности дійшла до Берліна 2 липня. У донесенні поліції безпеки і СД говорилося, що група Бандери надзвичайно активна і розповсюджує серед населення листівки, в яких стверджується, що український визвольний рух, який раніше поборювала польська поліція, тепер зазнає цього від німецької поліції. З метою перешкодити розвитку національного руху і розвіяти політичні прагнення українців, 3 липня Берлін наказав арештувати деяких українських діячів. Під час допиту в Кракові заступник держсекретаря Райху Кундт звинуватив Бандеру в тому, що він самочинно проголосив український уряд. "Це право належить німецькому вермахту і фюреру, який завоював цю країну, – заявив Кундт. – Тільки він має право встановлювати уряд". На що Бандера відповів: "даючи розпорядження, я не спирався на жодний наказ, ні на жодну згоду німецьких чинників, а тільки на мандат, який я отримав від українців".

Для Берліна факт проголошення незалежності України виявився абсолютно несподіваним. Після Литви це була друга країна, яка порушила німецькі плани і створила уряд. Після арешту 5 липня Бандери були арештовані також інші члени Національного комітету (Стецька німці арештували 9 липня). Керівники ОУН Бандери, що уникнули арештів, на своєму зібранні у Львові прийняли рішення перейти до психологічної, військової та організаційної підготовки опору німецькому режимові.

Продовження. Початок на 1-й стор.

Такою бачать історію теперішні неосталіністи.

МІЖ ДВОМА ВОГНЯМИ

Слід визнати, зазначає В.Косик (про це відомо також з інших джерел), що українське населення, яке постраждало від більшовицького режиму, переважно зустрічало прихід німців з радістю і полегкістю. Український уряд (до арешту Стецька) заявив, що Україна готова боротися разом з іншими європейськими державами проти "панування російсько-марксистського терору", але – як суверенна держава. Тобто, щодо участи українців у боротьбі проти радянського режиму уряд поставив умову: незалежність і суверенність Української держави.

Однак пройшли лічені дні, і стало зрозуміло, що створення українцями держави аж ніяк не входить до планів Гітлера. Більше того, нацистські керівники розглядали слов'ян як нижчу расу, і це дуже швидко почало проявлятися на практиці. У таємній промові, виголошеній Гіммлером 13 липня 1941 року, був сформульований план націонал-соціалізму щодо жителів Радянського Союзу: "Населення 180 мільйонів індивідів, що належать до всіх рас, навіть назви яких важко вимовити, а зовнішній вигляд у них такий, що їх можна вбивати, не відчуваючи ні жалю, ні співчуття. Ці шкідливі тварини, які катують кожного полоненого і кожного пораненого з наших військ... Всі ці люди з'єдналися з євреями у єдиній релігії, в одній ідеології, що називається більшовизм, мета якого така: "оскільки у нас є Росія, половина Азії і частина Європи, ми захопимо Німеччину, а потім і весь світ". Коли ви, мої люди, воюватимете там на Сході, ви продовжуватимете ту ж саму боротьбу проти таких самих недолюдей і таких самих нижчих рас, як і ті, що були колись і називалися гуни, потім татари, монголи. Сьогодні вони з'явилися під іменем росіян та під політичним прапором більшовизму".

Через кілька днів, 16 липня, виступаючи на зібранні німецького військового керівництва, Гітлер окреслив основні напрямки стратегії і тактики. Він будував плани щодо організації радянської території. Крим, очищений від іноземців, буде заселений німцями. Галичина стане провінцією Райху. На захід від Уралу не допускалося створення жодної іноземної армії. "Тільки німець повинен носити зброю, і не слов'янин, ні чех, ні козак, ні українець", – наголосив Гітлер.

Згідно з планом Гітлера, частина українських земель – Буковина, а також Одеса з прилеглими територіями – були передані Румунії "за лояльність до Райху". Галичина була приєднана до польських земель – т.зв. Генерального Губернаторства. Інші українські території утворили Райхкомісаріат Україна.

Відтак українське населення, яке спочатку вітало вермахт як визволителів, поступово змінювало своє ставлення до окупантів на негативне.

Між тим, після проголошення незалежності 30 червня демонстрації за незалежність були організовані також і в інших місцевостях. Похідні групи ОУН створювали незалежні адміністративні органи, тобто українську незалежну адміністрацію, розповсюджували плакати, листівки, нелегальні газети. Згідно з донесеннями німецьких окупаційних адміністрацій, мери міст і начальники міліції, призначені ОУН Бандери, діяли "самовільно", незважаючи на присутність німецької влади. Говорилося, що члени похідних груп ОУН Бандери "намагаються проникнути до політичної адміністрації й роблять спроби пробудити серед населення потяг до ідеї незалежної і суверенної України". У донесенні за 9 серпня 1941 року зокрема зазначалося, що сільське населення Галичини, яке лише потрапляє під вплив ОУН Бандери, стає надзвичайно незадоволеним: "носієм усіх ворожих течій серед українців залишається, як і раніше, група Бандери". Німці підкреслювали, що тон пропаганди цієї організації ставав все більше антинімецьким. У багатьох донесеннях зазначалося, що діяльність ОУН Бандери "стає все більш шкідливою".

Відтак на початку серпня 1941 року, як зазначає В.Косик, командуючі німецьких армій, що діяли в Україні, одержали наказ арештовувати всіх "українських політичних агітаторів", "в першу чергу пропагандистів групи Бандери".

Характерно, що тодішня радянська пропаганда дуже швидко почала реагувати на активізацію діяльності українського руху за незалежність на окупованих німцями територіях. Так, "український радянський письменник" О.Корнійчук у газеті "За Радянську Україну" від 31 липня 1941 року писав, що "Гітлер покликав на допомогу зрадників українського народу, петлюрівців, оунівців і гетьманців", які "допомагають фашистським бандам грабувати нашу країну". (Ось де бере початок брехня теперішніх неосталіністів і "общедемократов"). Як зазначає В.Косик, у службовій записці міністерства закордонних справ Райху від 8 вересня 1941 року повідомлялося, що ця газета поширювалася головним чином в окупованих районах і мала на меті схилити українське населення до партизанської війни.

В іншій радянській листівці (листопад 1941 року) стверджувалося, що "німецьким фашистам потрібні українські націоналісти, щоб віддалити український народ від російського, розбити вічну дружбу між цими двома народами". Закінчувалася листівка закликом: "Без жалю знищуйте цих лакеїв німецького фашизму. Батьківщина кличе вас на боротьбу проти ворога, і ви повинні бути безпощадними до нього".

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Продовження в наступному числі.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

УКРАЇНЦІ, УКРАЇНА І ПРЕЗИДЕНТИ

Продовження. Початок на 1-й стор.

З усього цього маємо усвідомити, які тяжкі втрати понесла наша нація в період окупації російським комунізмом нашої долі. Минуло майже два десятиліття сучасної незалежности, а українська нація все ще не може самоорганізуватися, бо над нею бовваніють ті, які творили голодомори, репресії, вбивали за п'ять колосків, викидали нас, як сміття, в тундру, тайгу, у вічну мерзлоту, на Колиму голими руками добувати золото "соціалізму". Нація не може вибратися з аморальної прірви. Всі свої спроби позбутися вчорашніх катів не находить підтримки у влади.

Невідворотно постають важкі думки. Що маємо: безнадію і загибель, чи ще зможемо встати з колін? Питання доленосне. Нація – це Україна. Якщо помре нація, України не стане. Буде "рашен" або ще щось інше чуже, вороже, що знищить всіх нас до одного.

Давайте, шановні читачі, разом думати, як нам, українцям, жити у своїй хаті, на своїй землі, своїм розумом. Нація хоч і хвора, але це така хвороба, яку ще можна вилікувати. Ми ще не все втратили. Нам потрібно сформувати ідеологію національної єдности. Адже нас 80%! Хто нам зможе завадити утворити в своїй державі все, що відповідає нашим національним інтересам? Якщо будемо об'єднаними і наполегливими, то ніхто не перешкодить нам творити свою долю за нашими національними законами та уподобаннями. Нам потрібно вижити, зберегти себе, залишити після себе українців, а не чужинців. Нинішня українська нація має залишити повноцінне покоління, молоду патріотичну генерацію, здатну розширено відтворюватися та ефективно господарювати на своїй Землі.

Нації процвітають від народної любови та Божого благословення; від готовности кожного громадянина жертвувати усім, в тім числі й життям, на користь нації; від багатодітности українських родин. Українська сучасна нація – це людність, яка залишилася від геноциду, від голодоморів, від репресій, від колективізації, від безправності, від знущань, від малоросійства, від хохляндії, від шароварства, від хуторянства... Це недостріляна, недобита, недоповішена, недоспалена живцем, недоасимільована, недогвалтована етнічна маса. Це людність з постійним тавром зрадництва, наклеєним Росією. Це людність, яка постійно піддавалася депортаціям, висиланням "туди, де Макар телят не пас" – у тайгу, тундру, золоті приїски.

Багато було виселено, а малося виселити усіх українців. Завадила УПА та планова система, не вистачило клепки, "несвоєчасно подали заявку в Держплан". Це людність, яка працювала в колгоспах з 1929-го до 1965-го безоплатно. 36 років колгоспники працювали за так звані трудодні, тобто без грошової оплати і чисто символічної натуральної оплати. 70 років безперервного національного гніту, злиднів, презирства, наруги. Це залишки українського "буржуазного", а ще "українсько-німецького" націоналізму. Це людність, всередині якої (включаючи всі щаблі державної та самоврядної влади) до цього часу сидять законспіровані агенти іноземних спецслужб, які нацьковують українців на українців, чинять розбрат. Вони присутні у всіх державних, політичних, громадських організаціях, у бізнесових структурах, у правоохоронних органах, у війську, в освітніх, наукових, культурницьких установах. Вони накинули на себе жовто-блакитні мантії, їх важко розпізнати миттєво, треба мати спеціальний вишкіл. Ідеологія спецслужб має безліч прийомів розкладання людської гідности, і багато з них успішно застосовуються: пияцтво, розпуста, наркотики, спокуса грішми, паплюження українських державників.

Ця людність має ущербну національну свідомість. Ніякої роботи в цьому напрямі не було здійснено. А з нічого – нічого путнього не буває, буває тільки негатив. Цій зраненій, ослабленій, хворій нації потрібен був реабілітаційний період, щоб пройти школу набуття нормальної національної свідомості, період переходу від нещадної диктатури, де все українське каралося, до періоду, коли б усе українське позитивно сприймалося і втілювалося в життя. В цей відновлювальний період потрібно було вивести українську націю на рівень усвідомленого осмислення того стану, в якому опинилася нація після зникнення русокомуністичної деспотії. Такого періоду не було, не було навіть помислів про духовне, моральне оздоровлення української нації, а було продовження законсервованого становища, коли в свідомості самої нації жило почуття нерівності, нерівноправності, почуття вторинності, другорядності. Адже з часів Переяславської Зради у 1654 році і до розпаду Російської імперії під назвою СРСР українцям постійно втовкмачували, що вони малороси, хохли, хуторяни, що у них мізки запливли салом, що вони не здатні до самостійного державного життя, а ними треба управляти. І управляти має не хто інший, як "старший брат" та його побратим євреїн.

У 1991 році раптово цих "невдах" доля кинула у вир демократичного божевілля. Хто, коли і як пояснив українській нації, що тепер вона стала господарем? Тепер вона не попелюшка, а керівна сила держави. Тепер усіх експлуататорів треба позбутися і взяти долю у свої руки, навести справедливий лад. Замість цього російський ідеолог на посаді Президента України Л.Кравчук оголосив, що планова економіка заміняється на ринкову, і ринок все налагодить, а щирий патріот, але недолугий державник В.Чорновіл кинув гасла про федералізацію України і порекомендував доручити управляти нею комуністам, бо вони мають досвід... Потім до руйнівної справи доклав руки "русскій" Л.Кучма, який голосував проти незалежности України. В.Ющенко не зміг припинити це злочинство.

Нині Українська Нація перебуває за межами державно-політичних процесів, не може стати державотворчою нацією, як це ведеться у всьому світі. Їй не дають цього зробити національні меншини, які мають суттєву перевагу у Верховній Раді України.

За роки незалежности Українська Нація, титульна нація, не одержала законів на свій розвиток, а Конституція, де визначені окремі положення, не виконується.

Найбільшою і найболючішою для незалежної України є проблема політичної і національної зрілости українського народу. Звільнившись від фізичного комуністичного іга, український народ не пройшов стадії перевиховання (переорієнтації), щоб позбутися комуністичної ідеології, озброїтись політичною та національною свідомістю і стати господарем своєї долі та долі незалежної держави. Український народ фактично не допущений до влади, не має впливу на процеси державотворення. Саме тому Україну лихоманить уже 18 років, і краю цій анархії не видно. Адже значна частина народу обирає до ВРУ та місцевих рад відвертих ворогів України. Вони безсоромно експлуатують недостатню політичну та національну зрілість людей і проникають до владних структур, щоб руйнувати Україну зсередини.

Український народ вийшов з російсько-комуністичного ярма фізично, морально, духовно, генетично і національно ущербним, покаліченим, переляканим, недієздатним в політично-національній сфері. Далися взнаки роки "братерського" лихоліття. Національна свідомість українства не є одностайною, що впливає на результати виборів. Українці обирають своїх ворогів до української влади. І не можуть зрозуміти, чому панує в багатій Україні страшенна злиденність.

Всі зусилля ворожих сил спрямовані на те, щоб:

а) підтримати існуючий і продовжити новий розкол українців на ворогуючі групи, що взаємно долають себе, руйнують Україну;

б) законсервувати у частини українського народу втрату національної ідентичности. Вороги бояться, щоб зазомбований українець не прозрів, не зрозумів, що його предків і його самого обікрали, обездолили, вийняли з душі його батьківсько-материнську мову;

в) заблокувати спілкування між національно свідомими і національно ворожими українцями, щоб "бацила" свідомости не розтопила кригу холоду й ненависті до колись рідного гнізда. Їм треба, щоб в Україні жила (хай формально і українська, але) така людність, яка сповідує формулу: "Я українець (українка), але не націоналіст і відкидаю українську мову". Ця фраза – бальзам на душу окупанта. Це його перемога. Він "старший брат" і топить в калюжі гріха, аморальности, біологічної ненависти реального брата по Христу. Це означає, що він Ісуса Христа вважає за нікчему, оскільки той не карає його тут же, після кожного злочину проти людности, проти Божих заповідей. Цей злочинець іде до церкви Христової і просить Ісуса Христа допомогти йому вбивати брата свого – українця, православного християнина. Така мораль окупанта, для якого не існує ні Бога, ні єдність крові, ні будь-які моральні закони. Його закон – здобич. Його мораль – здобич;

г) позбавити національно свідомого українця будь-якої власности, матеріальної опори, щоб було легко маніпулювати його ослабленою свідомістю. І водночас якомога надати більше власности національно ворожому, а то й просто чужинцю, щоб кріпити матеріальну основу "купівлі" голосів обездолених українців.

Треба бути не просто українцем, а українцем, який бачить загрозу Україні і українцям з боку ворогів та ще несвідомих земляків, котрі вважають себе не націоналістами. Національно свідомий українець має зрозуміти, що він є великою державною цінністю, і на його відповідальності перебувають великі державні проблеми. Кожен національно свідомий українець зобов'язаний виховати біля себе такого ж національно свідомого українця (а то й декількох) з числа тих ще мало свідомих українців, які не зрозуміли своєї історичної відповідальности перед Україною, перед своїм родом, перед своїми дітьми, нащадками, яким буде передана доля народу, нації, держави в недалекому майбутньому.

УКРАЇНА

Україна опинилася над прірвою. Незалежну Україну тужаться умертвити, кинути у прірву і поставити на ній хрест. Якщо не застосувати радикальних дій, вона туди впаде, і ніколи вже з неї не вирветься. В сучасній Україні маємо ситуацію згасаючої країни:

1. Верховна Рада недієздатна багато років. Президент не має достатніх повноважень усунути цей державний порок. Президент не має можливостей звільнити злочинця на посаді навіть голови сільської ради. Ситуація дуже далека від демократії.

2. У складі ВРУ 80% депутатів є представниками етнічних меншин (росіян, євреїв...), 20% – українці.Те ж саме маємо у східних та південних органах місцевого самоврядування. Депутати усіх рівнів поводять себе зневажливо, а деколи злочинно стосовно до народу, і покарання за це не несуть. Існуючі закони не дозволяють відкликати депутатів.

3. В Україні функціонує багатовладдя: президентська влада, урядова влада, законодавча влада. Це призвело до анархії в державі. Закони, як правило, не виконуються, ніхто ні за що не відповідає, країна зазнає великих втрат, не розвивається, втрачає свій державницький потенціал. Для розвитку незалежної України потрібно багато законів, однак ВРУ їх не ухвалює. ВРУ перетворилася на руйнівний центр незалежної України.

4. Національні багатства (заводи, фабрики, банки...) перебувають у руках 10–12 кланів, а український народ – у злиднях. Держава, передавши майже всю власність у приватні руки, не має можливостей приборкати свавілю приватної торгівлі у ціновій політиці, що при зводить до зубожіння населення.

5. Існують казкові пільги і пенсії, що не мають економічного обгрунтування, соціальної справедливости і призводять до великих витрат державного бюджету.

6 Лібералізм і псевдодемократія, коли можновладцям дозволяється все, а простим громадянам нічого не дозволяється, поставили державно-суспільне життя з ніг на голову.

7. Нині влада і народ живуть самі по собі: влада користується благами, народ – ні!

Іван БЕЛЕБЕХА

Далі буде.

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

ВІРНІСТЬ УКРАЇНІ

Колишній офіцер Української Галицької Армії чверть століття був священиком у Сторожинці

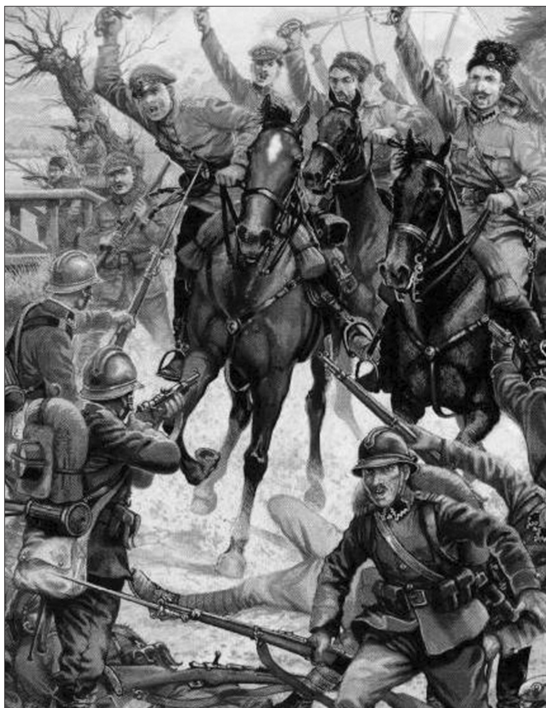
Ймовірно, старше покоління міста, як і навколишніх сіл, пам'ятає священика Юрія Стеф'юка, який тривалий час був благочинним району та відправляв богослужіння у храмі Святого Георгія-побідоносця. Відтак, коли цю церкву, як і багато інших у нашому краї, закрила тодішня влада, перебрався у невеличку церквицю на околиці райцентру (на майдані), де трудився майже до часу відходу у кращі світи. Але чи знає хто, що священик Юрій Стеф'юк у молодості був офіцером Української Галицької Армії, яку зродила Західно-Українська народна республіка?

Спогадами про батька ділиться його дочка, колишня вчителька, а нині – голова районного товариства політв'язнів та репресованих Одарка Юріївна АНТЕМ'ЮК.

– Мій батько Юрій Матвійович Стеф'юк народився 18 серпня 1896 року у с. Хлівище Кіцманського району у багатодітній родині Матвія і Софії Стеф'юків. І хоч мій дідусь мав добрий шмат поля, ліс і був відносно заможним, як на ті часи, але лише старшому сину Юрію, моєму батькові, зміг дати належну освіту. Для цього змушений був продати частину поля, яке було в селянина конвертованою валютою і своєрідним банком. Батько намагався, як чимало інших селянських дітей, котрих віддали в науку і хто знав ціну копійки, підробляти під час навчання репетиторством дітей у більш заможних родинах, а в час літніх канікул (навчався у Чернівецькій, а відтак у Кіцманській гімназіях), навідувався додому і допомагав своєму батькові у господарюванні (моя бабуся померла молодою – було їй лиш 44 роки).

Та навчання перервала Перша світова війна, і його, 19-літнього юнака, у квітні 1915 року покликали під австрійські штандарти. Вербувальна комісія у Гурі-Гуморі направила новобранця через Угорщину у Відень на спеціальні військові курси. Після складання випускних іспитів батька зараховують до офіцерської школи, де вчився до червня 1917 року.

А згодом – на фронт. Спочатку їхню частину кинули на італійський, а у вересні цього ж року перевели на східний, російський. Їхнє з'єднання розквартирувалося на Буковині, а згодом – у Галичині, де стояло до березня 1918 року. Як знаємо з історії, це був час, коли Росію роздирала революція, а це відповідним чином позначилось і на фронтах відносним затишшям, позиційною боротьбою, в багатьох місцях – братанням. Бурлило і в Україні. Ймовірно, це було за гетьманату Скоропадського, коли він, щоб навести порядок і тимчасово опертися на якусь військову міць, запросив в Україну війська Німеччини і Австро-Угорщини. Тож батько у складі таких військових одиниць відбув на схід, їхній 24-й полк розквартирувався у містах Волноваха та Маріуполь. І перебував там аж до жовтня 1918 року. Відтак їхня військова частина у листопаді повернулася в Коломию. Тут і довідались, що Австро-Угорська імперія розсипалась, мов картковий будиночок, а на її уламках утворилися нові держави. І серед них – Західно-Українська народна республіка, і що остання потребує військової допомоги – вже тривали бої за Львів, між повсталим 1 листопада українським гарнізоном міста Лева і польськими підрозділами, що прибували з Перемишля. Тож у Коломиї з українців, які прибули зі східного фронту, поспіхом сформували український галицький курінь, куди був зарахований і батько, та відправили 21 листопада 1918 року на оборону столиці Західної України.

Звідти й починається героїчний і трагічний шлях галицького війська, куди входило надзвичайно багато буковинців. Цей шлях, що пройшов батько з ровесниками, покрився славою перемог і гіркотою поразок у боротьбі на чотири фронти. У боях під Золотою Липою він був поранений. Врешті-решт галицьке військо під натиском добре озброєної польської армії Галлера перейшло через річку Збруч (окремі зверхники вважали, що воля західних земель України лежить через звільнений від ворогів Київ) і опинилось на Поділлі, де згодом потрапило у м'ясорубку громадянської війни, ініційованої як зовнішніми, так і внутрішніми чинниками, було оточене з чотирьох боків, ослаблене нестачею харчів та боєприпасів, хворобами, найстрашнішою з яких був плямистий тиф, і 20 травня 1920-го року припинило існування. У той період батько потрапляє у полон до денікінців, звідки йому вдалося втекти, але невдовзі його полонять поляки і разом з багатьма іншими колишніми воїнами УГА інтернують у м. Тухоля під Гданськ. А після десяти місяців перебування там прийшло довгоочікуване звільнення, і він почав пробиратися на Буковину.

Тут була румунська влада, яка не чекала його з розпростертими обіймами. Він це чудово розумів. І тому нелегально перейшов польсько-український кордон в районі Снятина та добрався додому. А вже наступного дня оселю дідуся обступили представники румунської таємної поліції – сигуранці, тож батько змушений був здатися на їхню милість. Його відправили на шість місяців у тюрму в Фогараш. Може б сидів у в'язниці і довше, якби дідусь не заплатив своєрідний викуп: звільнення з-під варти відбулося завдяки... двом центнерам збіжжя.

Попри усе цей пункт у біографії Юрія Стеф'юка – боротьба за Українську державу – не зашкодив йому вступити на теологічний факультет Чернівецького університету. Тут разом з ровесниками-українцями створили академічний гурток, організовували вечори, виїзди з концертними програмами, виставами у буковинські села. У 1925 році батька висвятили на священика. Але через активну участь у національному відродженні, через його минуле, пов'язане із ЗУНР, його записали так би мовити у розряд неблагонадійних та інколи прозивали, хоч як дивно, "болшевікулуй". І це певною мірою позначалося й на тому, що протягом десяти літ його переводили на Південній Буковині з однієї парафії на іншу.

І ось настав 1940-й рік. Літо. Прихід Червоної Армії, приєднання Північної Буковини до Радянської України. На схід, в Сибір загуркотіли ешелони з буковинськими господарями. Не минула чаша сія і священиків. Серед них почалися арешти. Щоб врятуватися і врятувати сім'ю від неминучого суду нової влади, батькові товариші порадили йому зголоситися як особі, яка належить до німецької діаспори. Саме такі особи, згідно з домовленістю між гітлерівським та сталінським урядами, мали право безперешкодно виїхати у Німеччину. Цим своєрідним "вікном" скористалося багато національно свідомих українців з Буковини. Багатьох, хто не зміг з тих чи тих причин покинути батьківщину, чекав Сибір.

Мені було тоді десять років, і я пригадую цей сповнений тривоги і жалю виїзд у не наш "фатерлянд". Нас везли у запломбованих товарних вагонах з Чернівців до Перемишля. Аж там пересадили у пасажирські, які довезли у район Бреслау (теперішнє місто Вроцлав), яке на той час належало Німеччині. Там ми перебували в таборах для переміщених осіб. У середовищі інтелігенції з усієї Буковини ми мали змогу відзначати великі релігійні і національні свята, священик Тиминський організував хор. Збереглися знімок, зроблений 5 травня 1941 року, де мій батько разом зі священиком Михайлом Тарновецьким відправляють панахиду з нагоди річниці трагічної загибелі від рук чекіста Судоплатова провідника ОУН Коновальця. Були інші святкові імпрези.

Невдовзі почалась війна, і німці захопили Львів, Тернопіль, Галичину. Ми повернулись у місто, де батько двадцять років тому став до бою за українську державність. У Львові на той час було сутужно з усім, але поволі почало налагоджуватися життя, відкривались установи, допомогові комітети. Знайшлися і приятелі з колишньої Галицької армії, які й запропонували батьку роботу бухгалтером в українському центральному комітеті. А в неділю він відправляв службу Божу в одній з православних церков. З цього комітету він також мав пільги за поранення в роках боїв УГА в районі Золотої Липи.

У 1944 році радянські війська визволили Львів, а наша сім'я через вищеописані обставини знову змушена була податися на Захід. Спочатку – в українське містечко Криниця (тепер – це територія Польщі), а відтак – перебратися в Австрію, звідти – під Дрезден. Там працювали на заводі. Досі пам'ятаю, як американські літаки бомбили Дрезден.

У нашої сім'ї була нагода перейти в західну окупаційну зону. Про це нам повідомили німці: мовляв, є домовленість між командуванням арміями-союзниками і з цією метою створений спеціальний кількакілометровий коридор. Але наша мама була дуже хворою і цієї подорожі у безвість не витримала б. Тому батько сказав: "Хай діється Божа воля". І залишився.

Згодом нас разом з тими, які були на роботах у Німеччині, перевезли під Львів. Батько одразу навідався до знайомих священиків у єпархію з проханням дати йому роботу. Вони порадили для більшої безпеки повернутися на Буковину. Тут йому запропонували роботу в Сторожинці. У1947 році в нашому помешканні представники НКВС зробили обшук. Але так нічого і не знайшли.

Отож батько працював на духовній стежині на Підгір'ї з 1945-го до 1970-го року. На жаль, не дожив до проголошення Незалежності України, за яку свого часу боровся зі зброєю в руках, за яку стільки натерпівся, для якої зміцнював дух пастви словом. Помер 7 листопада 1979 року і похований на цвинтарі біля церкви на Майдані, яку після закриття центрального храму в Сторожинці розширив і реконструював.

Підготував
Ярослав ЛИЖНИК

НАТХНЕННЯ ВІДДАНОСТИ

Минає чотири роки, як відійшов у простори вічности (04.11.2005) у США на 58-му році життя вірний син України, член ОУН, доктор економічних наук, св. пам'яті Зенон Карпишин-"Степовий".

Його батьки – Марія й Павло Карпишини, обоє члени ОУН з Бережанщини, що на Тернопіллі, змушені були в 1944 році покинути рідну землю й податися на Захід у невідомі світи.

Із табору для переміщених осіб окупаційної зони США в Німеччині в 1950 році їм вдалося емігрувати в Америку й поселитися в м.Сиракюз, де їхній син Зенон, незважаючи на сімейні труднощі, розпочав своє навчання в парафіяльній школі св.Івана Хрестителя та в суботній школі українознавства.

Вищу освіту здобув у Манітобському університеті в Канаді, а по закінченні студій у Вільному університеті в Мюнхені (Німеччина) захистив докторську дисертацію з економічних наук.

З юних літ був активним членом юнацтва СУМ, вміло поєднував особисте навчання з виховними заняттями з молоддю, писав статті про духовно-культурні цінності української нації, про політичних в'язнів у большевицьких концтаборах, розкривав жахливу правду про Україну під кормигою московського імперіалізму.

Творчі натхнення відданости українській національній ідеї черпав, за його словами, від своїх батьків, найперше від матері – вродженої патріотки-націоналістки, із свідомости, що він – українець, з молодіжних організацій, зі школи українознавства.

Перебуваючи в Німеччині, брав активну участь у роботі АБН, тісно співпрацював з покійною Головою АБН п.Славою Стецько, був її дорадником і перекладачем на конференції Поневолених народів у Токіо (Японія), пов'язав своє життя з Організацією Українських Націоналістів.

З проголошенням України незалежною державою одним із перших приїжджав на Батьківщину, якої ніколи не бачив, зустрічався з земляками, відвідував навчальні заклади, наукові установи; не міг натішитися свободою рідного краю, прагнув долучитися до розбудови Української Самостійної Держави.

Повернувшись до США, налагодив контакти з впливовими американськими конгресменами й сенаторами в питаннях підтримки української державности, в позитивному вирішенні українських проблем. Продовжував роботу з виховання української емігрантської молоді.

Був скромним, безкорисливим і відповідальним. Користувався авторитетом і пошаною.

Нехай же ніколи не згасне свіча пам'яти про вірного сина України, людину великого серця й невмирущої національної ідеї!

Надія КАМЕНЮК
від Тернопільської міської
Ліги Українських жінок;
Михайло ПАХОЛОК,
від громадськости м.Бережани.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ЧОГО ПРАГНУЛА ОУН НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ?

Олександр КУЧЕРУК,
директор Бібліотеки
ім.О.Ольжича

Українці внаслідок обставин наприкінці XIX і на початку XX століть еміґрували на Далекий Схід Російської імперії, частина з них проживала в китайській Маньчжурії, де брала участь у будівництві та подальшій експлуатації китайських залізниць, які прокладалися і належали Росії. Згодом місцеве українство поповнювалося за рахунок утікачів від більшовицького режиму як з Далекого Сходу, так і з України. Весь час центром українства Далекого Сходу було м.Харбін, де українське громадське організоване життя почалося ще з 1906 р. – від часу утворення просвітницької організації "Український клуб". У 1917 р. пожвавилося не лише громадське, а й політичне життя, з маньчжурських українців був сформований військовий загін на чолі з П.Твардовським, який виїхав до України. В Харбіні почало працювати консульство Української Народної Республіки.

1920 р. у місті відкрито "Український національний дім", приміщення якого збудували на зібрані серед українців кошти. Тут діяли різні громадські організації, зокрема "Просвіта", Союз українських емігрантів, Українська національна громада, Спілка української молоді, Союз українських учителів, Українське видавниче товариство, Український галицький комітет, Спілка українських студентів. Об'єднання українських організацій Далекого Сходу та інші. Деякі з цих громадських структур діяли довго, інші трансформувалися, ще інші об'єдналися або взагалі припинили існування. Основу українського активного середовища становили колишні учасники визвольних змагань з України та Далекого Сходу. Саме завдячуючи уненівцям, вдалося підтримати організоване українське життя, про їхні успіхи повідомляв паризький журнал "Тризуб", друкуючи 1936 року "Листи з Далекого Сходу", підписані псевдонімом Ткач-Олійник, автором яких був один з провідних українських діячів Харбіна, керівник канцелярії УНК І.Шлендик.

Особливо перешкоджала діяльності українських громад та інституцій російська еміграція, яка налаштовувала проти українців місцеву китайську владу і сама активно протидіяла всім українським акціям. В українців відібрано "Український дім", інше майно, старше покоління емігрантів поступово відійшло від справ, дехто з них прийняв радянське чи китайське громадянство.

У 1932-му з маньчжурських земель під час японської збройної інтервенції проти Китаю утворено залежну від Японії монархічну державу Манджоу Ді Го на чолі зі скинутим останнім китайським імператором Пу І. Українці отримали більше можливостей для свого національно-громадського життя, їм вдалося повернути "Український дім", в якому зосередилися централі більшості старих чи нових українських інституцій. Українська громадськість поділилася на два табори, одна частина, до якої входили переважно старші люди, стала на позиції "малоросійства" і співпраці з російськими еміграційними силами. Свідоміші українці, котрі стояли на твердих національно-державницьких позиціях, входили до Союзу українських емігрантів. Між цими групами точилася боротьба, в центрі якої стала проблема володіння Українським домом.

В одному з куточків Маньчжурії. Фото 30-х років XX ст.

У червні 1936 р. на базі існуючих громадських структур під тиском японців утворено організацію під назвою Українська національна колонія (УНК), що прийняла свій статут й отримала офіційне визнання. Окремі з давніших організацій формально ще існували, але більшість з них 1937 р. владою були заборонені й припинили існування, деякі діяли напівлегально.

У ці роки Організація Українських Націоналістів, розгорнувши активну діяльність на Західній Україні та в країнах українського поселення, звернула увагу на українців Далекого Сходу. Залишаючи стратегічним завданням відновлення української державності, ОУН тактично урізноманітнювала свої дії. Ствердно мовилося про необхідність "творити на Далекому Сході Українську національну армію, домагатися самостійності для Зеленого Клину, ... Українська держава азійських українців буде гідна нашого руху і нашої будучности".

Цьому опосередковано посприяло зближення Німеччини та Японії, які в листопаді 1936 р. підписали договір, що отримав назву Антикомінтернівський пакт, до якого наступного року приєдналась Італія, а 1939 – Угорщина, Маньджу Ді Го та Іспанія (1941 р. ще група держав-союзників Німеччини). Між представниками ОУН та японськими дипломатами в окремих країнах Європи були встановлені додаткові контакти. Одними з перших, хто розпочав зустрічі й переговори з представниками японського військового аташату, були Р.Сушко та Р.Ярий.

Про контакти з японцями згадує член ОУН П.Маценко, котрий у 30-х роках жив і працював у Відні разом з Р.Сушком: "У той час увійшли зі мною у політичну співпрацю амбасадор Японії, котрий проживав у Берліні, та військовий аташе на Австрію і Угорщину (японець) майор Г.Нукада. Амбасадор звався Танака. То була надзвичайна справа і зовсім своєрідно-самостійна. Коротко: вибрані народи, як Україна, Дон, Туркестан, Кавказ і (тоді) Японія – проти Росії. Мене для ведення справи забрали до Мюнхена. Там приїхав голова донських козаків та шах з Туркестану. ... Сталося так, що Танака, бувши в Парижі, обговорив всю справу з ген. Капустянським і шахом".

Згодом вирішено було організувати зустріч Голови ПУН Є.Коновальця з японськими дипломатами.

Незабаром, підготовлені Р.Ярим, "в Берліні відбувалися переговори між полк. Є.Коновальцем та ген. М.Капустянським з одного боку і військовим аташе японської амбасади з іншого. Пізніше до Берліна прибув японський старшина генерального штабу, який розпрацював план координації дій Японії і ОУН на випадок силового удару з Совєтами". Японський військовий аташе Г.Ошіма, до компетенції якого належали також питання розвідки, регулярно інформував японське військове міністерство про хід переговорів. Згодом, аналізуючи діяльність ОУН у цьому напрямку, Ю.Бойко писав: "За опорну базу для дії на московські терени Коновалець обирає українську колонію на Далекому Сході – Зелений Клин".

Навесні 1934 року у листуванні між редакцією "Маньчжурського вісника" та керівником Українським пресовим бюро у Берліні М.Селешком обговорювалися стан українського життя у Маньчжурії та можливість допомоги. Останній повідомляв, що з Європи "можна вислати на Далекий Схід декілька молодих хлопців для праці в якій завгодно ділянці, до військової включно".

Той же М.Мелешко писав: "У нашій пропаганді тоді покутувала концепція України її азійської посілості... Ми підсилювали потрібну нам ідею великопросторности української імперії, що мала з двох боків тримати в шаху властиву Росію". Докладніше про плани ОУН стосовно Далекого Сходу можна довідатися з листа полковника В.Колосовського до Є.Коновальця весною 1934 р.: "У перетрактаціях із японськими представниками нам треба висовувати наші інтегральні плани на ці землі. Історично російська експансія в Азії після 1654 р. провадилася спільними силами москалів і українців, – отже, морально ми маємо право шукати й для себе колоніальних земель. Фактично територія "Зеленого Клину" має сталу українську більшість. Мінімальні границі "Зеленого Клину", очевидно, не можуть нас задовольнити. Треба висовувати наші права на весь сов[єтський] Далеко-Східний край [...]".

У процесі політичних обговорень висувалися й такі припущення: "Японія, мовляв, ніколи не погодиться на те, щоб Росія залишилася на Зеленому Клині, постійно загрожуючи Кореї й самій Японії. Тому вона мусить опанувати Зелений Клин, щоб витворити на ньому як буфер Українську (Зелену) Державу".

І далі: "Наші договорились, що могли б вислати до праці проти Москви кількох організованих людей. Японці пригобіцяли поміч у тому, тобто погодилися на те, щоб наші люди приїздили до Японії та відбули щось у роді курсу ознайомлення з тамошніми справами і обіцяли перекинути їх до Манджурії. ... Між іншим, деякі з людей, що були на Далекому Сході, переходили вишкіл у полковника В.Колосовського, штабовика ще "старої армії, що мав свої окремі зв'язки з японцями". Добір осіб та ведення справи пересилки вело кілька членів Проводу Українських Націоналістів (ПУН), за пізніми спогадами Г.Купецького було доручено члену проводу Я.Барановському, він же повідомляє, що член ПУН Є.Онацький листовно звернувся до нього з пропозицією їхати з організаційним завданням на Далекий Схід. М.Митлюк говорить, що питання Далекого Сходу і зокрема висилки людей до Маньчжурії належали до компетенції члена ПУН Р. Ярого – "він нав'язав зв'язки, зорганізував мою поїздку". Коли ж врахувати подальшу "японську тему" у діяльності Р. Ярого, то швидше за все саме він, принаймні на початковому етапі, був відповідальним за маньчжурську акцію. До Маньчжурії було вислано почергово окремих членів ОУН, які діяли там під іншими прізвищами, це – М.Митлюк (Б.Луковенко), М.Затинайко (Р.Корда, він же Р.Федорів), О.Хмельовський (Б.Куркчі), М.Гнатів (С.Василів або Васильєв), Г.Файда, Г.Крупецький (Б.Марков), Д.Гуцул.

У Маньчжурії вони повинні були розгорнути свою діяльність, що включала в себе активізацію українського громадського життя, пропаганду ідей українського націоналізму, створення нових або перетворення існуючих організацій на націоналістичні. У подальшому ставилося завдання налагодити контакти з українцями Далекого Сходу в межах СРСР. Передбачалося перехід кордону і встановлення контактів з українцями радянського Далекого Сходу. Японська сторона мала свої розрахунки, що були пов'язані з агентурною роботою та зі збором інформації, спрямованої проти більшовицької Росії та зміцнення свого становища в Маньчжурії і її планів на майбутню війну з СРСР.

На пожвавлення українсько-японських взаємин вплинуло й укладання Антикомінтернівського пакту 1936 р. Редактор газети "Манджурський вісник" І. Світ заявив: "Українці вітають такий договір, бо сподіваються, що Ніппон і Німеччина покладуть край безнастанному поширенню впливів комінтерну та допоможуть поневоленим червоною Москвою народам скорше здобути бажану свободу. Договір особливо важливий для українців, які від 1918 року ведуть боротьбу з комунізмом, та лише тепер знайшли зрозуміння ваги тої боротьби. Як українці, так і інші поневолені червоною Москвою народи сподіваються, що народи, підписавши указаний договір, будуть в числі тих шляхетних націй, що одкрито стануть на шлях рішучої та безкомпромісової боротьби зі світовим комунізмом".

Одним з перших до Маньчжурії вирушив член ОУН Микола Митлюк. Член бойової референтури ОУН Коломийського повіту, він брав участь у багатьох акціях ОУН. Влітку 1931 р. ОУН провела низку операцій, спрямованих проти польської присутності в Галичині. М.Митлюк як бойовик 31 липня разом чотирма іншими бойовиками напав біля Печеніжина, неподалік Коломиї, на поштовий автомобіль, що перевозив гроші. Операція закінчилася невдало, але бойовикам вдалося уникнути затримання, вони перейшли кордон з Чехо-Словаччиною, де їх заарештувала місцева поліція. Але коли там довідалися, що ці українці – політичні втікачі, відмовилися видавати полякам. З Чехо-Словаччини М.Митлюк з товаришами виїхали до Німеччини і перебували в резерві Проводу Українських Націоналістів.

Далі буде.

Шановні читачі! Соціологічна служба Секретаріату Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів проводить опитування задля подальшого покращення змісту газети "Нація і Держава".

Ваша думка дуже важлива для нас, оскільки зміст нашої газети зміниться у відповідності з Вашими відповідями. Анонімність та конфіденційність гарантуємо!

Обраний Вами варіант відповіді будь ласка підкресліть.

ОПИТУВАННЯ

1. Скажіть, будь ласка, статті, на яку тематику вас цікавлять найбільше? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Політичну.
б. Історичну.
в. Соціальну.
г. Економічну.
ґ. Культурну.
д. Духовну.
є. Ваш варіант.

____
____
____
____
____
____

2.Які, на Вашу думку, мають бути політичні статті за змістом? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Висвітлення та коментарі політичних подій, що відбуваються в Україні.
б. Висвітлення та коментування міжнародних відносин України.
в. Інтерв'ю з активістами Конгресу Українських Націоналістів.
г. Інтерв'ю з народними депутатами та іншими представниками влади.
ґ. Висвітлення та коментарі діяльности обласних, районних та міських осередків Конгресу Українських Націоналістів.
д. Політичний гумор.
е. Важко відповісти.
є. Ваш варіант.

____
____
____
____
____
____

3. Яким подіям чи явищам, на Вашу думку, мають бути присвячені статті на історичну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Розвитку українського державотворення.
б. Визвольним змаганням української нації.
в. Розвитку культури України.
г. Духовному розвитку української нації.
ґ. Важко відповісти.
д. Ваш варіант.

____
____
____
____
____
____

4.Як Ви вважаєте: яких аспектів життя українського суспільства мають торкатися статті на соціальну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Медицина.
б. Пенсійне забезпечення.
в. Працевлаштування.
г. Житлове питання.
ґ. Злочинність.
д. Екологія.
е. Корупція, хабарництво.
є. Важко відповісти.
ж. Ваш варіант.

____
____
____
____
____
____

5. Які, на Вашу думку, за змістом мають бути статті на економічну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Висвітлення основних економічних проблем країни та визначення шляхів їх подолання з боку Конгресу Українських Націоналістів.
б. Висвітлення економічної діяльності уряду і влади на місцях.
в. Експертні статті (написані спеціалістами з економіки).
г. Інтерв'ю з народними депутатами, які є спеціалістами в певній галузі економіки.
ґ. Важко відповісти.
д. Ваш варіант.

____
____
____
____
____
____

6. На яких економічних аспектах життя нашого суспільства варто зробити акцент у статтях "Нації і Держави"? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Ціни і тарифи.
б. Зарплати та пенсії.
в. Політика банків щодо своїх клієнтів.
г. Працевлаштування.
ґ. Інфляція.
д. Тіньова економіка.
е. Податкова політика.
є. Розвиток малого і середнього бізнесу.
ж. Розвиток сільського господарства.
з. Важко відповісти.
і. Ваш варіант.

____
____
____
____
____
____

7. Які за змістом, на Вашу думку, мають бути статті на тему "Культура"? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Новини українського кінематографу.
б. Новини українського театру.
в. Новини української музики.
г. Новини української літератури.
ґ. Інтерв'ю з діячами української культури та мистецтва.
д. Важко відповісти.
е. Ваш варіант.

____
____
____
____
____
____

8. Які за змістом, на Вашу думку, мають бути статті на духовну тематику? (За необхідности оберіть кілька варіантів.)

а. Висвітлення та коментарі (з боку Конгресу Українських Націоналістів) релігійного життя країни.
б. Інтерв'ю з діячами релігії.
в. Питання сучасного виховання молоді.
г. Важко відповісти.
ґ. Ваш варіант.

____
____
____
____
____
____

9.Якщо Ви маєте власні ідеї з приводу покращення змісту газети, будь-ласка, напишіть їх тут.

____
____
____
____
____
____
____

10.Вкажіть, будь-ласка, Вашу стать:

а. Чоловіча.
б. Жіноча.

11. Вкажіть, будь ласка, Ваш вік:

а. 18–24
б. 25–29
в. 30–39
г. 40–49
ґ. 50–59
д. 60–69
е. 70–79
є. Від 80

12.Вкажіть, будь ласка, Вашу освіту:

а. Повна вища (спеціаліст, магістр).
б. Базова вища (бакалавр).
в. Незакінчена вища.
г. Середня.
ґ. Неповна середня.

13. Вкажіть, будь ласка, у якій галузі Ви працюєте:

а. Державна служба.
б. Наука.
в. Промисловість.
г. Сільське господарство.
ґ. Сфера послуг.
д. Інше.

Відповідь надішліть нам на адресу: 04001, Україна, м.Київ, вул. Антоновича, 3Б, Секретаріат КУН.

ЩИРО ВДЯЧНІ ВАМ ЗА СПІВПРАЦЮ!

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна